

Harold Robins
i Džunijus Podrug

PROKLETSTVO

Preveo Mirko Bižić



Beograd, 2013.

*Za Judžina Vinika,
koji je uvek bio tu za nas*

GROBNICA TUTANKAMONA

Dolina kraljeva
26. novembar 1922.

Hauard Karter napravio je „sićušni proboj u gornjem levom uglu“ vratnica grobnice.

Dok je virio kroz otvor pri svetlosti sveće, lord Karnarvon, koji je stajao iza njega, upitao ga je: „Vidiš li išta?“

„Da“, odgovori Karter, „vidim čudesne stvari.“

NJUYORK

Dok sam ležala naga na toploj peščanoj plaži i blagi karipski talasi golicali mi tabane, a zgodni dasa zlatasto preplanule kože i izvajanih grudnih mišića šaputao mi na uho, čineći svojim veštima da moja ružičasta koža postane usijano crvena, grubi glas, koji me dozvao po imenu, naterao me je da padnem s kreveta.

Osetila sam kako padam i žestoko lupila o pod.

Šta, kog đavola?

Ponovo sam čula iritantan, promukao glas.

„Medison Dupre!“

Tako se zovem, to je tačno. Ali nije me zvao neko od prijatelja, pošto me oni zovu Medi. A sigurna sam da me nije ni Bog prizivao iz vlažnog sna – s obzirom na to kakva je situacija u mom životu, verovatnije je da je to bio Đavo, a on je dobrodošao da siđe, ili bolje reći da se popne, i sklopi ugovor sa mnom.

Ja sam istoričarka umetnosti specijalizovana za starine, ali posao je išao užasno otkako se ekonomska situacija pogoršala.

Ugovor s Đavolom nije mogao biti ništa gori od toga što sam omogućila svom stanodavcu da ponudi stan na tržištu, jer sam kasnila s kirijom.

Toliko sam osiromašila da sam razmišljala i o sklapanju usmenog sporazuma sa stanodavcem, kakav se u pravnim knjigama može pronaći u odeljku o protivprirodnom bludu.

Svaki intimni kontakt s njim mogao se smatrati sodomijom. Čovek je davao novo značenje izrazu „dlakavi majmun“.

Morti, moj mačak, spavao mi je pored nogu u dnu kreveta. Podigao je glavu i zagledao se u mene napola sklopljenih očiju, kao da sam ja kriva što sam ga prenula iz sna.

Ustala sam da odem do ulaznih vrata, misleći da me neko doziva s druge strane, kada se poziv ponovo začuo... sa ulice.

„Znam da si gore!“, vikao je grubi glas spolja.

Ko me to, dođavola, zove ovako rano ujutru?

Krenula sam u suprotnom pravcu i zateturala se prema prozoru, usput pogledavši na sat pored kreveta. Osam sati. Za mene cik zore, pošto sam stekla naviku da se budim usred noći zbog novčanih briga koje su mi se vrtele po glavi kao loš film, koji se stalno iznova ponavlja, ali nijedno vreme nije zgodno da me neko doziva s ulice, jer moj stan je garsonjera na trećem spratu.

Otvorila sam prozor nekoliko centimetara da udahnem vazduh. Podigla sam ga malo više i isturila glavu kada se glas ponovo prolomio: „Medison Dupre!“

Dole je stajao čovek s megafonom, malo odmaknut od trotoara, neki mršavi kepec s velikim naočarima crnog okvira i bubuljicama po licu. Megafon se nije uklapao u taj prizor. Momci s megafonima bili su pregovarači u kriznim situacijama, koji su pokušavali da ubede naoružane ludake s taocima da izađu iz zgrade. Ovaj je više delovao kao kompjuterski fah-idiot.

„Gotova si, Dupre!“, rekao je kad me je video.

Prepoznala sam ga i ustuknula, skupivši ramena od čistog užasa i stida.

O, sranje!

To je bio štreber iz radnje s kompjuterima, gde sam kupila noutbuk. Videla sam u novinama oglas te firme, u kojem su se reklamirali polovni i popravljeni kompjuteri po vrlo niskim cenama. Tad mi je to zvučalo dobro, pošto nisam imala novca da kupim nov.

Kompjuter koji sam kupila bio je popravljen i trebalo je da radi kao sat, ali ispostavilo se da je obična kanta. Pola vremena se kočio, a drugu polovinu nije hteo ni da se uključi.

Ja sam nesumnjivo bila prepotopskih shvatanja kad je reč o kompjuterima, pametnim telefonima i svemu ostalom što se pojavilo otkad sam završila srednju školu. Za mene je bio uspeh i ako pronađem dugme za

uključivanje na stvarčicama koje su klinici koristili žmureći. Još gore, nisam imala strpljenja za te prokletinje.

Bilo da sam trapavo rukovala tastaturom, pritiskajući previše tipki ili pogrešne tipke ili šta već, ja se jednostavno nisam dobro slagala s kompjuterima. Sigurna sam da je štrebersko malo kopile, koje me proziva s ulice, najverovatnije milovalo svoj kompjuter više nego ženu.

U svakom slučaju, moj stari kompjuter je pukao i sagoreo, a kada sam videla oglas za popravljene stare kompjutere s niskom ratom, požurila sam da to iskoristim.

Nažalost, nisam se potrudila da pročitam priložene papire. Ko to uopšte čita? Garancija je trajala samo dok ne izađeš iz radnje, a ni rate bez kamate nisu trajale mnogo duže. Koliko i kompjuter.

Sada je došao dan odluke za još jednu grešku koju sam napravila u životu. Da bi dopro do trećeg sprata i mog kreveta, zvuk je morao da stigne daleko, proglašavajući me za nekog ko ne plaća dugove od Sohoa, preko Male Italije, pa sve do Kineske četvrti.

„Ovo je obično smeće!“, povikala sam na njega.

„Vrati ga nazad – dok ne platiš, ne klatiš, Dupreova, ne platiš – ne klatiš, Dupreova...“

Nastavio je da pevuši ove reči, pocupkujući.

Pred očima su mi se divlje zakovitlale boje, crvena, ljubičasta i crna, kao da mi je u glavi došlo do termonuklearne eksplozije. Shvatam zašto ljudi polude i pobiju druge u naletu bezumnog gneva.

Dograbila sam mali noutbuk sa stočića pored kauča i zamahnula prema otvorenom prozoru.

O, dođavola!

Kompjuter mi je kliznuo iz ruke i proleteo kroz staklo, napravivši veliku rupu i rasuvši srču.

Pritrčala sam prozoru i zagledala se kroz polupano staklo. Štreber je odstupio dalje niz ulicu, da izbegne kompjuter i komadiće stakla, a ja sam zatečeno gledala kako žuti taksi juri na njega.

Taksi je naglo promenio pravac i skoro se zakucao u kamion iz suprotnog smera, ali je opet skrenuo i izbegao sudar.

Štreber nije ni primetio koliko je malo nedostajalo da postane žrtva saobraćajnog udesa.

Prišao je kompjuteru, spustio pogled pa kleknuo pored njega. Do-
dirnuo ga je, nežno milujući kućište na trenutak pre nego što je podigao
pogled ka meni.

„Slomila si ga!“

Zvučao je kao da sam mu slomila srce.

„To je bilo smeće!“, povikala sam na njega. „Prodao si mi obično
smeće!“

„Slomila si ga!“, ponovio je on.

„Smeće! Smeće! Smeće! Uopšte nije radio! Ne radi, ne platim, ne radi,
ne platim!“, pevušila sam pocupkujući, što on nije mogao da vidi s ulice.

Sagnuo se, podigao nešto i ponovo pogledao k meni. Nacerio se.

O bože! Moj USB od šesnaest gigabajta!

Čitav život bio mi je u toj maloj napravi koja nije bila duža od ciga-
rete. Pošto se prokleti kompjuter stalno kvario, čuvala sam se na USB-u
radije nego na hard-disku. Na njemu je bio moj imenik, podaci o vlasni-
cima umetničkih galerija i kustosima muzeja koji bi mogli da mi nabace
neki posao, kao i podaci o svakom kolekcionar u umetnina s kojim sam
radila ili želela da radim.

Jedina mesta na kojima su te informacije bile pohranjene bio je taj
USB i kompjuter koji je ležao polomljen ispred štreberovih nogu.

„To je moje!“, povikala sam.

Nacerio se još više.

Stavio je metalni kraj uređaja, koji se uključuje u kompjuter, između
zuba i odgrizao ga.

*Alahu! Prokuni moje neprijatelje prokletstvom velikim!**

Kuran

* Kuran, sura 33. *Al-Ahzab* – Saveznici, ajet 68. prevod Besima Korkuta. (Prim. prev.)

Dok je prilazila spoljašnjem stepeništu stambene zgrade, Fatima Sari gledala je čoveka s megafonom i ženu s trećeg sprata kako viču.

Prepoznala je ime žene i pitala se da li je čovek na ulici zaista gromoglasno pozivao to ime ili se njen um poigravao s njom.

Bila je zbunjena dok je prilazila zgradi. U poslednje vreme kao da je stalno bila zbunjena; osećaj ošamućenosti, čak i izdvojenosti od sopstvenog tela, kao da je izašla iz svog fizičkog bića i odnekud odozgo posmatra sebe kako se kreće po svetu.

Uprkos tom osećanju izdvojenosti, Fatimu je celo telo svrbelo i ništa nije moglo da joj olakša taj osećaj. Svrab je nije popuštao danima, još otkad je izgubila artefakt. Otad kao da više nije mogla jasno da misli.

Ponekad je zamišljala kako bube mile svuda po njoj i morala je da se odupire nagonu da skine odeću i zbaci ih sa sebe.

Fatima je najzad zaključila kako je uzrok poriva da se češe dok se ne raskrvvari na desetak mesta bio deo njene kazne, mučenje koje joj je određeno.

Odjednom ju je obuzeo strah i okrenula se da pogleda da li je neko prati.

Nije primetila nikoga iza sebe, ali je i dalje imala osećaj da je neko prati, da je progone kao ranjenu životinju. Ipak, nastavila je da se kreće, gonjena svetom dužnošću, koja je nadjačala i njene strahove i duboki osećaj morala.

Došla je u Njujork da ubije ženu čije je ime uzvikivao čovek na ulici.

Fatima je znala da ta žena mora umreti, ali nikome nije mogla da objasni razlog jer ni sama nije bila sigurna zašto je morala biti ubijena.

Ono što je znala bilo je to da joj oduzeto još nešto osim artefakta – ukraden joj je i deo uma.

Tako je mislila o tome, da joj je ukraden deo mentalnih sposobnosti. To je činilo njeno razmišljanje maglovitim, ali je jasno znala ko je i da mora ubiti tu ženu. Ipak, više se vodila instinktima ranjene životinje nego motivima racionalnog ljudskog bića.

Fatimino razmišljanje nije uvek bilo uvrnuto i pomračeno. Bila je obrazovana žena sa svetovnom prefinjenošću koja je daleko prevazilazila ogromnu većinu žena iz njene zemlje i njene religije. Oba roditelja bila su obrazovana i radila kao nastavnici, a pobrinuli su se da i ona stekne fakultetsko obrazovanje.

Mnogo je putovala, imala je postdiplomsko zvanje iz egiptologije i otišla je iz svog rodnog Egipta prihvativši mesto pomoćnice kustosa u jednoj od velikih privatnih zbirki egipatskih antikviteta.

Doživljavala je doba faraona sa strašću koja se graničila s političkim i verskim fanatizmom.

Nijedna drevna civilizacija nije zračila tolikom tajnovitošću kao Egipat moćnih faraona bogokraljeva i tajne magije sveštenika, koji su naređivali nilskim bogovima da bace kletvu na neprijatelje i navukli na sebe gnev Jehove, koji je poslao pošast na njihovu zemlju kraj Nila.

Stari zavet opisuje borbe između sila podarenih miljenicima boga Izrailja i faraonskih čarobnjaka, dok egipatska Knjiga mrtvih opisuje bajalice mračne strane.

Fatima je prihvatila čudesnu istoriju i drevne misterije svoje zemlje i verovala je da joj srce i duša pripadaju prošlosti, iako joj je telo u modernom svetu.

Prihvatila je posao u Engleskoj jer je to omogućavalo da postane čuvarka svetog blaga.

Međutim, nije bila dorasla toj odgovornosti i sada je bila ukleta i prokleta zbog svog neuspeha.

Ali nije to bila samo mračna magija iz vremena faraona za koju je verovala da je bacila kletvu na nju, nego i njena sopstvena vera. Osećala se kao da je neko prizvao Alahovu kletvu na nju, kažnjavajući je za neuspeh u profesiji i prema svom narodu.

Jedini način da iskupi svoju dušu bio je da ubije ovu ženu.

Žena šifrovanog imena Sfinga povukla se kada se Fatima Sari popela stepenicama do prednjeg ulaza stambene zgrade i zastala pred poštanskim sandučićima stanara.

Nije bilo teško sakriti se od Fatime. Videlo se da je u misaonoj konfuziji. Teži deo bio je zadržati Fatimu na pravom putu. To je bio veliki izazov jer je Fatima često zastajala i osvrtala se, paranoično osećajući da je prate, a istovremeno je bila i skroz zbunjena.

Sfinga nije mogla da potisne uzbuđenje. Skoro da se glasno nasmejala dok je unezverena žena pregledala poštanske sandučice. Čak i izdaleka, Sfinga je mogla da vidi unutrašnju borbu kroz koju je Fatima prolazila dok je pokušavala da se usredsredi na ime koje traži.

Ime je bilo Medison Dupre i nalazilo se na poštanskom sandučetu stana 305. Sfinga je to proverila pre nego što je navela Sarijevu do zgrade.

Sfinga je bila otprilike istih godina kao Fatima i iz iste zemlje, ali nije imala saosećanja prema zbunjenoj ženi. Kao većina savremenih političkih pokreta, i onaj kojem je Sfinga služila smatrao je ljude samo kolateralnom štetom, nebitno da sli su ih upotrebljavali za neki svoj cilj ili bi se samo našli na putu.

Pomogla je u skretanju Fatiminog uma drogama, strahovima i sujeverjem, čineći je lakom za manipulaciju, toliko zbunjenom i podložnom sugestiji da ju je mogla navesti i na ono što bi Fatima bistre glave smatrala nečuvenim.

Nadvladanu narkoticima, Fatimu će biti lako ubiti kada dođe vreme da je se reše.

Sfingin telefon je zavibrirao kada je primila tekstualnu poruku. Poruka je počinjala sa „Sf“, kao Sfinga, što je pokazivalo da je autentična.

Poruka je bila od Fatime, koja je čekala potvrdu da je na pravom mestu, ali i za ono što treba da uradi.

Znaš šta treba da uradiš, uzvratila je Sfinga porukom. *Nema drugog načina.*

Sfingi se dopadalo ovo šifrovano ime.

Često prikazivana s telom lavice, glavom žene, krilima orla i repom sa zmijskom glavom na vrhu, sfinga je za njen narod bila zastrašujuća zver, a za Veliku sfingu u Gazi verovalo se da je mogla da ustane sa svog brežuljka i ubije neprijatelje faraona.

Stari Egipćani poštovali su lavicu kao jedno od svojih ratnih božanstava. Međutim, reč „sfinga“ nije bila egipatska, već grčka, izvedena od egipatske reči „daviteljka“, koja se koristila da opiše način na koji žestoka lavica napada životinju koju lovi.

Lavice, najsuroviji lovci u čoporu, ubijale su svoj plen davljenjem, zabijajući zube u vrat žrtve i držeći životinju u stisku dok ne uginu.

A tu je i tebanska Sfinga, koja je presretala strance na putu ka Tebi, postavljala zagonetku i ubijala ih ako je ne bi odgonetnuli.

Više nego s natprirodnom nasilnošću sfinge, žena koja je delovala pod ovim šifrovanim imenom poistovećivala se s enigmatskom prirodom tog imena, neshvatljivim i tajanstvenim osobinama koje su mu ljudi pripisivali vekovima unazad.

Sfinga je živela pod maskom. Svet nikada nije video njene prave crte lica i nikada nije spoznao njene veličanstvene mogućnosti.

Sada je imala priliku da deluje u skladu s načinom na koji je sebe videla, da stekne najvažniju moć kojom neka ličnost može da raspolaže: moć nad životom i smrću drugog ljudskog bića.

Kada je Fatima Sari nestala u stambenoj zgradi, Sfinga se oduprla želji da pošalje poruku svom nadzorniku, u kojoj bi mu objasnila šta radi.

Bila je van kontrole, puštena s lanca – tako su savremene špijunske mreže opisivale agenta koji ne sledi naređenja.

Dan nije počeo dobro. Zapravo, u tom trenutku čitav moj život nije išao dobro.

Uvredila sam nekog na visokom položaju, verovatno mnogo njih, čitav niz bogova na Olimpu, a možda i ljude koji stvaraju dobru i lošu karmu.

Bila sam bez obaveza, radila kao samostalni istoričar umetnosti i u tom trenutku nisam imala novca, klijenata, prijatelja ni ljubavnika.

Ljubavni život bio mi je u većem minusu od bankovnog računa, a prijatelji, koji su lebdeli oko mene kao pčele oko meda dok sam bila pri parama, otkad sam s dobro plaćenog posla spala na jedan korak od utočišta za beskućnike, ponašaju se kao da sam na spisku osumnjičenih za terorizam.

Nekada sam se ponosila sobom što radim nešto veliko. Kad sam završila koledž, ništa nije moglo da me zaustavi u usponu do vrha.

Ono što nisam uzela u obzir jeste da što se više popneš, jače tresneš kada padneš.

Moj pad me je doveo iz velikog potkrovlja na Aper Ist Sajdu do garsonjere u zgradi bez lifta, na raskrsnici Kineske četvrti, Male Italije i Sohoa, u četvrti radnika koji su obično radili po restoranima, noću čistili kancelarije, kuvali hranu odurnog mirisa i imali po čopor dece.

Fabrički prostor prerađen u stanove od petnaest miliona dolara bio je na pešačkoj udaljenosti od Sohoa, ali ništa od tog novca nije stizalo do moje raskrsnice, osim u vidu napojnica u restoranima ili božićnog poklona za služavke bez radne dozvole.

Zapravo, svidao mi se kraj u kojem živim jer sam uživala u mešavini ljudi, mirisima hrane, glasnoj muzici i prijatnim osmesima. Na neki

način, osećala sam se udobnije ovde nego na Aper Ist Sajdu, gde jedva da sam poznavala svoje komšije, a pošta i kućne isporuke nisu stizale do vas ako portir nije zadovoljan božićnim poklonom.

Samo sam želela da mogu priuštiti da oteram poverioce s vrata i obezbedim kvalitetnu mačju hranu za Mortija.

Uz to sam bila umorna od toga da živim kao isposnik u osami, plašeći se da izađem i suočim se sa svetom.

Tuš mi je curio već nedeljama, a nikako da kažem gazda Arniju da to treba popraviti, uglavnom zbog toga što sam mrzela da mu se obraćam za bilo šta. Čovek je bio drkadžija i izbegavala sam ga koliko god sam mogla, čak sam ubacivala ček za kiriju u njegovo poštansko sanduče umesto da ga lično uručim.

Ostala sam kod njega jer je stan jeftin, ali pošto sam ponovo kasnila s kirijom mesec dana, trudila sam da izbegnem susret s njim jer mi je stalno pretio rešenjem za iseljenje.

Već nedeljama nisam primila ni jedan jedini poziv za posao, ali izvršitelji su i dalje zvali. Većina je odavno prestala da veruje u natpis „preminula – vratiti pošiljaocu“, koji sam ispisivala na kovertama pre nego što bih ih ubacila u sanduče, mada nijedan nije bio toliko kreativan u naplati duga kao prokleti kompjuterski štreber.

Svi ti računi bili su zaostavština iz dana kada sam letela visoko. Poput kriminalca koji mora da odleži jer je počinio zločin, bila sam opterećena dugovima koji su se nakupili kada sam imala stalne prihode.

Smanjila sam sumu novca koju sam dugovala poveriocima, pristajući da im plaćam svakog meseca koliko mogu, ali poslednjih nekoliko meseci bilo je prilično mršavo. Očekivala sam svakog dana isplatu od klijenta koji mi je dugovao novac, ali nije mi odgovarao na pozive. Osećala sam se i sama kao uterivačica dugova kada sam morala da zovem ljude zbog novca.

Shvatila sam da je ovo vreme teško za svakoga.

Jedini prema kojima zaista nisam osećala previše sažaljenja bili su oni imućni, a takav je bio slučaj sa ženom koja je iskoristila moje usluge da pronade umetničko delo, a onda se pravila blesava kad je trebalo da me isplati. Ona je bila od one najgore vrste – one koja ne zarađuje svoj novac. Bila je najteža za saradnju jer je njen jedini doprinos onom što ima u banci bio to što troši samo onoliko koliko je apsolutno neophodno. Pretpostavljam da ja nisam bila na spisku tih neophodnosti.